

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku „L.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
z udziałem zainteresowanego R. K.
o wymiar składek wobec R. K.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 25 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 stycznia 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego
kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2016 r. Sąd Apelacyjny, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 7 maja 2015 r., w sprawie „L.”, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, z udziałem zainteresowanego R. K. o wymiar składek na jego ubezpieczenie zdrowotne. Sąd pierwszej instancji zmienił decyzję z dnia 10 października 2014 r. i na podstawie art. 83 ust. 2 z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 552 ze

zm.) ustalił zerową wartość podstawy wymiaru składki od stycznia 2011 r. do czerwca 2013 r.

R. K. w okresie wskazanym w decyzji był pracownikiem L. oddelegowanym do Chin. Jego pracodawca-płatnik składek odprowadzał za okresy jego oddelegowania w Polsce składki na ubezpieczenie społeczne, natomiast nie naliczał podatku dochodowego od osób fizycznych i w związku z tym nie opłacał składek na ubezpieczenie zdrowotne. Sąd drugiej instancji stwierdził, że zainteresowany nie uzyskiwał dochodu rodzącego obowiązek podatkowy w Polsce, więc przy obowiązującej go zerowej zaliczce na podatek dochodowy od osób fizycznych, polski pracodawca prawidłowo nie naliczał składki zdrowotnej, stosownie do art. 83 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej w związku z art. 32 ust. 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.). Uznał, że dochodów osiągniętych przez R. K. nie można zakwalifikować do kategorii wskazanych w art. 83 ust. 3 pkt 4 i 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej i - powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2013 r. w sprawie II UK 141/13 (niepubl.) - stwierdził, iż pracodawca ma możliwość skorzystania z art. 83 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej w stosunku do pracowników oddelegowanych za granicę, którzy tracą polską rezydencję podatkową, a jednocześnie nadal podlegają polskiemu systemowi zabezpieczenia społecznego.

Skarga kasacyjna organu rentowego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 83 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej i uznanie, że w odniesieniu do pracowników delegowanych do pracy poza granice kraju posiadających status nierezydentów podatkowych zachodzi podstawa do obniżenia składki na ubezpieczenie zdrowotne do wartości zerowej oraz uznanie, że przychody otrzymywane przez pracowników delegowanych do pracy poza granice kraju objęte art. 83 ust. 3 pkt 5 tej ustawy dotyczą tylko osób posiadających status rezydenta podatkowego.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego na tle interpretacji art. 83 ust. 2 i art. 83 ust. 3 pkt 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną płatnik wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący sformułował wniosek oparty na przyczynach kasacyjnych ujętych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., w związku z czym należy zwrócić uwagę, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się w znaczeniu jego rozstrzygnięcia dla rozwoju prawa lub jako precedensu dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno zatem przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi art. 390 § 1 k.p.c., a więc odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do wątpliwości dotyczących rozumienia określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do analizowanej instytucji prawnej.

Wyrażenie tylko poglądu przeciwnego do stanowiska Sądu drugiej instancji nie spełnia wskazanych wymagań. Oczywiście jest także, że wskazane jako przyczyna kasacyjna zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) musi być istotne między innymi w tym sensie, że wymaga rozstrzygnięcia, którego dotychczas w judykaturze Sądu Najwyższego nie dokonano. Tymczasem analiza sporu prawnego przedstawionego w skardze kasacyjnej została dokonana w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2013 r., II UK 141/13 (niepublikowany). Rozstrzygnięcie przyjęte w tej sprawie zostało w pełni podzielone przez Sąd Najwyższy także w wielu sprawach, w których odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2017 r., II UK 462/16, niepubl., z dnia 27 lipca 2017 r., II UK 467/16, niepubl., z dnia 28 lipca 2017 r., II UK 465/16, niepubl.). Wydane orzeczenia wskazują na jednolite stanowisko Sądu Najwyższego w tej kwestii.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a o zwrocie kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

